

Stredtýždňové večerné bohoslužby po 4.po VN – 4.5. Vlachovo/6.5. Gočovo

Vstúp medzi nás, Pane, so svojim slovom nádeje, na Tvoju prítomnosť čakáme, Tvoja vôľa nech sa aj dnes tu deje. Príď so svojim Duchom a osvieš srdcia svetlom, buď istotou svojim deťom ako skalou pevným kameňom. Amen.

Lukáš 24:28-35 „Vtom sa priblížili k mestu, do ktorého šli, a On sa tváril, že ide ďalej. Ale zdržiavali Ho, hovoriac: zostaň s nami, lebo sa zvečierieva a deň sa už nachýlil. Vošiel teda, aby zostal s nimi. A keď stoloval s nimi, vzal chlieb, dobrorečil, lámal a dával im. Tu sa im otvorili oči a poznali Ho. Ale On im zmizol. I povedali si: či nehorelo v nás srdce, keď nám hovoril cestou a vysvetľoval Písma? A vstali v tú hodinu, vrátili sa do Jeruzalema a našli zhromaždených 11 a tých, čo boli s nimi. Títo hovorili: vskutku, vstal Pán a ukázal sa Šimonovi. Vyrozprávali teda aj oni, čo sa stalo na ceste a ako Ho poznali po lámaní chleba“.

Poznáte to, keď vám niektoré veci dôjdu až neskôr? My, ľudia, sme inteligentné tvory, ale naozaj máme schopnosť nepostrehnúť detail či nedat' si veci do súvisu. Až neskôr, možno keď sme v pohode alebo po nejakých skúsenostiach alebo keď máme čas premýšľať, zistíme, prečo sa niečo stalo, ako sme sa cítili, čo sme mohli urobiť inak a pod. Lepšie neskoro ako nikdy – to určite platí, aj keď niekedy je neskoro jednoducho neskoro.

Hovorili sme si o tom, že sa máme rozprávať – že Ježiš je s nami, aj keď Ho nevnímame – že často nám smútok bráni vidieť Božie zásahy – že sa nemáme vzdávať od spoločenstva cirkvi. Potom sme si na základe príbehu o emauzských učeníkoch povedali, že je dôležité si uvedomovať, kým pre nás Ježiš je – že aj my sme zodpovední za Ježišovú smrť – že hoci naše cesty sú iné ako Božie, môžu sa k nim priblížiť a že je dôležité veriť, že Ježiš je živý Boh.

Dôležité je aj to, ako sa cítíme – dvaja emauzskí učeníci Ježiša zdržiavali. Až neskôr im akoby došlo, prečo. Cítili sa pri Ježišovi fajn, požehnané, povznesené. Horiace srdce znamená, že Ježiš v nich dokázal podnietiť to najlepšie, čo v nich bolo. Znamená to, že sa s Ním cítili dobre, akoby sa z nich stali iní ľudia. Mohli Ho nechať ísť, veď to bol len pocestný, ktorý sa k nim pripojil. No oni vedeli, že je niečím výnimočný a že stojí za to, aby s nimi zostal. **Ježiš okolo seba vždy vytváral taký priestor. Evanjeliá o tom svedčia, že ľudia za Ním radi chodili, vyhľadávali Jeho spoločnosť, chceli s Ním tráviť čas, pretože svojím prístupom, povahou, záujmom, vyžaroval okolo seba lásku, pokoj a dotyk neba.**

Cítíme to isté pri Ježišovi aj my? Keď sme s Ním cez modlitbu, čítanie Biblie, v spoločenstve cirkvi, pri sviatostiach, v bežných situáciách, priťahuje nás Jeho prítomnosť, vnímame Jeho výnimočnosť a chceme byť s Ním, čo najdlhšie? Bolo by skvelé, keby sme sa Ježišom nechali tak priťahovať, že by sme si bez Neho nevedeli predstaviť ani chvíľku. Kiežby sme využívali každú príležitosť a počuli Jeho hlas, ktorý nás k Nemu láka. Na základe tohto príbehu by sme aj my mali žiť a správať sa tak, aby ľudia s nami boli radi. Aby sme svojím láskavým prístupom, pokojným srdcom, milou rečou či úsmevom ľudí priťahovali k sebe a nie odpudzovali ich od seba. **Je dôležité to, ako sa pri nás ľudia cítia. Nech nás inšpiruje sám Pán Ježiš, aby sme boli – nielen svojou povahou, ale aj kresťanskou vierou – príťažliví pre iných.**

Uvedomujeme si, že Ho potrebujeme – možno Ježiša zadržali pre to, že k Nemu chceli byť láskaví a úctiví a nechceli Ho poslať ďalej, keďže sa už stmievalo. Možno si mysleli, že keby ešte s nimi zostal, mohol by im toho porozprávať viac. Jedno je isté: tí dvaja učeníci jednoducho chceli, aby Ježiš s nimi strávil viac času. Či už vedome alebo podvedome si uvedomovali, že Ho potrebujú. **Tá známa veta: zostaň pri nás, lebo sa zvečierieva je obsiahnutá v mnohých iných príbehoch Novej zmluvy. Po každom zázraku, uzdravení, po všetkých Ježišových slovách nadobudli tí, ktorí Ho počúvali ten pocit, že Ho potrebujú, že je dôležitý pre ich života, že sa bez Ježiša nevedia zaobísť.** Najmä, ak preberá nad dňom vládu noc.

Či už deň alebo noc vládne aktuálne v našom živote, Ježiša potrebujeme. Ako veriaci ľudia nepochybne vieme, že bez Neho nedokážeme zvládnuť ani nástrahy temnoty ani radosti svetla. Najmä ak sme prežili obdobie, kedy sme si mysleli, že Ježiš je „mŕtvy“, že Ho nezaujímame, že nás nepočuje, že nás trestá. Ak sme niečím takým prešli, potom oveľa radšej a intenzívnejšie túžime po Jeho prítomnosti. Nielen pre to, aby sme s niekým boli, ale chceme presne Ježiša. S Ním, ktorý prešiel dolinou tieňov smrti, sa ľahšie kráča cez podobné nástrahy na tomto svete a tiež sa s Ním ľahšie pôjde vtedy, keď sa v našom živote zvečierí úplne. Ježiš to chce: prežiť s nami svetlé i temné stránky pozemského putovania. Chce nás sprevádzať aj cez smrť až k novému ránu v Jeho kráľovstve. Ale vojde tam iba ten, kto si uvedomuje, že bez Ježiša to nepôjde.

Zanechal nám Večeru Pánovu a zmizol – po večeri, Pán Ježiš uznal za vhodné, ukázať tým dvom, kto On skutočne je. Zaujímavé je, že si nevšimli Jeho rany, hoci sú ony trvalou pripomienkou toho, čo Ježiš pre nás urobil na kríži. Pri kráčaní nemuseli vidieť dobre na ruky, nohy aj bok, ale pri jedení si už museli všimnúť znaky, ktoré symbolizovali hĺbku Jeho lásky voči ľuďom. **Spoznali Ho až vtedy, keď s nimi jedol chlieb – dobrorečil, lámal a dával. Vtedy prišli na to, že celý čas kráčali so živým Kristom. Zaujímavé je, že – po tomto stolovaní – Ježiš zmizol.** Nevieme síce či to bola presne celá Večera Pánova, keďže učeníkom povedal, že jest' veľkonočného baránka

bude s nimi až v nebeskom kráľovstve. Ale je celkom možné, že Ježiš použil chlieb a víno, aby im – nie na veľkú noc – pripomenul svoju smrť. Potom zmizol, akoby chcel povedať, že toto im musí stačiť.

A nám to stačiť naozaj musí. My už Ježiša nemáme šancu vidieť, rozprávať sa s Ním, jesť s Ním ako s bytosťou z mäsa a kostí. Preto nám dal sviatosť Večere Pánovej, aby sme vždy – keď prijímame chlieb, pamätali na Jeho telo, ktoré sa obetuje za nás a vždy – keď prijímame víno, pamätali na to, že Jeho krv sa vyliala za nás a za naše hriechy. Hoci ho nevidíme, máme túto výnimočnú chvíľu, keď prijímame telo a krv Božieho Syna a tak si prisvojujeme Jeho obeť, ktorú položil za nás, hriešnych, aby nám bolo odpustené a aby sme boli obmytí zo svojich nepravostí. Toto nám musí stačiť, ale aj to je už dosť, lebo – vierou prijímame cez tieto dary reálnu Kristovu prítomnosť. Preto je to nádherná chvíľa, kedy môžeme cítiť Ježišovu blízkosť a spomenúť si na všetko, čo pre nás urobil a tešiť sa z toho, čo v ňom a cez Neho dostávame preč časnosť aj večnosť.

Po stretnutí s Kristom je jediným východiskom svedectvo – keď zistili, s kým strávili posledné chvíle, hneď vstali a vybrali sa späť do Jeruzalema. Nič im nemohlo zabrániť vo svedectve o osobnej skúsenosti s Kristom. Navzájom sa všetci povzbudili: 11 rozprávali o tom, ako sa zjavil Petrovi a tí dvaja, ako Ho poznali po lámaní chleba a čo všetko im porozprával cestou. Ježiš v nich vyvolal také emócie a zmeny, že si ich nemohli nechať pre seba. Rozprávali o tom s veľkou radosťou a nadšením. Rýchlo si navzájom chceli všetko povedať a nevynechať nijaký detail. Vedť to, že Ježiš videli živého, zmenilo celý ich život. **Zrazu sa z tých apatických, ustráchaných a pochybujúcich mužov, stali hrdinovia viery, svedkovia pred náboženskými či svetskými autoritami, stali sa z nich putujúci svedkovia, ktorí bez hanby a strachu hovorili o tom, čo s Ježišom zažili, čo urobil a že je živý naveky.**

Kto sa skutočne stretne s Kristom, nemôže si to nechať iba pre seba. Potrebuje o tom rozprávať, potrebuje sa s tým zveriť a podať informácie ďalej. Je to akoby ste vo vnútri cítili explóziu radosti a pokoja a keby ste to nikomu nepovedali, hádam by ste aj vybuchli. Škoda, že sa toto prvotné nadšenie prvých kresťanov vytratilo z kresťanskej cirkvi. My už o Ježišovi nevieme takto emotívne a radostne rozprávať. **Zabudli sme sa tešiť z toho, čo nám On dáva, čím nás požehnáva, zabudli sme pripomínať, že On je Pán a že zostáva prítomný v našom živote. Kiežby sme takto nadšene dokázali svedčiť o tom, kto Ježiš je pre svet, pre nás.**

Učenikom došlo. Trošku neskôr, ale predsa. Aj nám by mohlo. Lepšie neskôr ako nikdy. Keby nám došlo, že je dôležité, ako sa pri nás ľudia cítia – že Ježiša potrebujeme – že vo Večeri Pánovej nám zanechal všetko potrebné pre život viery – že ak sme sa stretli s Kristom, máme o tom vydávať svedectvo. Amen.

Modlitba: *Milý náš, Pane Ježiši Kriste, ďakujeme Ti, že sa v Tvojej blízkosti cítíme prijatí, chcení, milovaní. Daj nám svojho Ducha, aby sme aj my vyžarovali do svojho okolia tieto hodnoty, aby sa ľudia pri nás cítili dobre a aby sme ich pritiahli tak do Tvojej blízkosti a nasmerovali na Teba. Potrebujeme Ťa, hoci sa tak nie vždy správame a niektoré veci chceme urobiť úplne sami akoby si Ty nebol dôležitý. Ale to robíme len z rozmaru či pýchy, odpusť nám to. Potrebujeme Ťa v čase radosti i smútku, neopúšťaj nás. Ďakujeme Ti za sviatosť Tvojej večere, lebo je to chvíľa, v ktorú cítíme Tvoju výnimočnú a intenzívnu prítomnosť, lebo si privlastňujeme Tvoju obeť za našu záchranu. Daj, aby sme vždy od Tvojej večere odchádzali iní, ako sme k nej prišli. Daj nám, prosíme aj silu, odvahu a nadšenie pre svedectvo o Tebe. Niekedy sa bojíme a hanbíme, prepáč nám to a daj, aby sme nikdy nezamlčali, čo si pre nás urobil a kým pre nás si. Zmiluj sa nad nami teraz i naveky. Amen. Otče náš...*